

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

[Συνέχεια· Ίδε σελ. 81]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Εἰς τοῦ κυρίου Καλλιτέχρη εἶχομεν τόσο καλὰ ρυθμίση τὸν κερὸν μας, ὥστε ἡ ἱστορία μᾶς ἡμέρας ἀρκεῖ δι' ὅλας τὰς ἄλλας. Ἐξυπνούταμεν εἰς τὰς ἐξ καὶ ἐνεδύμεθα, κατόπιν ἤρχοντο κατὰ σειράν ἢ πρᾶσιν, τὸ πρόγευμα, ἡ μελέτη, τὸ σχολεῖον, τὸ γεῦμα, ἡ ὥρα τῶν παιγνιδίων (πολὴ βραχεία, δυστυχῶς!), πάλιν τὸ σχολεῖον, τὸ δεῖπνον, ὁ ὕπνος.

Συνεβήθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ζωὴν καὶ ἐργαζόμεν με ἐπιμονὴν. μολοντι δὲ ὅλα τὰ μαθήματα δὲν μοι ἤρσαν ὅσον εἶχα ὑποθέση, μολοντι αἱ τιμωρίαι καὶ αἱ φυλακίσεις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν δὲν μοι ἐφαίνοντο τόσο ἐύκολον ὡς τὰς ὑποφέρει τις ὅσον εἶχα πιστεύσει μετὰ τὴν φαντασίαν μου, ἔλαβον σκληρὰν ἀπόφασιν νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴν πραγματικότητά. Ἡ ἐργασία καὶ ὁ κόπος νὰ φέρω εἰς τὴν μητέρα μου ἀποδείξεις τῆς ἐπιμελείας μου ἀνέπτυσσον ἔτι περισσότερο τὴν φιλοπονίαν μου.

Ὁ Ἀνδρέας, ὁ παλαιὸς μας σύντροφος τῆς ἐσχόλης, ἠκολούθει καὶ κινῶς τὰ μαθήματά του μετὰ ζήλον καὶ ἐπιμελείας. Ἐπειδὴ δὲν ἤμην εἰς τὴν τάξιν του καὶ ἐπειδὴ σχεδὸν ποτὲ δὲν ἔπαιζε κατὰ τὰ διαλείμματα, δὲν τον ἔβλεπα συχνά. Ἄλλ' ἐμάνθανα περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξαδέλφου μου· εἶξευρα δὲ ἦτο καλὸς μαθητὴς καὶ ἠδύνατο νὰ εἶνε σπουδαῖος ἀντίπαλος τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων. Ὁ Παῦλος ἐνδιεφέρτετο διὰ τὰς προόδους

του, καὶ εἶχε προσελκύσει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ νεανίσκου ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας του, τοῦς πόθους του, καὶ ἐνίστε τοῦς φόβους του.

« Ἄν ἀποτύχω εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἔλεγεν ὁ Ἀνδρέας, εἶμαι κατεστραμμένος. »

Ἡ ΘΑ ΕΠΗΡΕΤΟ ΧΩΡΙΣ ΑΛΛΟ ΑΝ ΑΕΝ ΒΑΜΒΑΝΕ ΒΟΗΘΙΑΝ (Σελ. 102)

τῆς γυνῆ, καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν δὲν γίνησ μετ' ὀλίγον ὅτι προεῖπα ἐγώ.

« Ἄν δὲν ἐπιτύχω εἰς τὰς ἐξετάσεις, θὰ ἀπελπίσθῃ ἡ δυστυχὴ μητέρα μου, ἔλεγεν ὁ Ἀνδρέας· θὰ νομίσῃ ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο, καθὼς τώρα νομίζει ὅτι ἐκερδίσαμεν τὸ πᾶν, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀποτυχία εἶνε πιθανὴ με ἀνηουχεῖ τόσο πολὺ, ὥστε ἂν μου συνέβαινε, τὸ πᾶν ἦθελεν ἀπολεσθῆ, πραγματικῶς.

Ὁ Παῦλος προεῖπε τὴν ἐπιτυχίαν του· ἀλλ' ἤθελε συγκρινόντως νὰ τον προφυλάξῃ καὶ ἀπὸ πᾶσαν τυχὸν ἀποδειλίαν.

« Ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγε, δὲν ἔχει ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἀποθαρρύνεται· ἂν ἡ τύχη το φέρῃ νὰ ἀποτύχησ, δύνασαι καὶ πάλιν νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς σπουδὰς σου κάμνων προγυμνάσεις εἰς μαθητὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου· ἡ ὁδὸς αὐτὴ εἶνε δύσκολος, δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ ὀδηγεῖ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν σκοπὸν καθὼς πᾶσα ἄλλη. »

Ἡμέραν τινα ὁ Ἀνδρέας ἔδειξεν εἰς τὸν ἐξαδέλφον μου μίαν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του γεμάτην ἐλπίδας περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὡς νὰ ἦτο βεβαία· ἡ πραγματικοποίησίς των: « Ἄς εἰσέλθῃς μόνον εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν, ἔλεγεν ἡ ἀγα-

— 'Αγαπητά μου παιδιά, εἶπεν ἡ μήτηρ με σοβαρότητα, πρέπει νὰ εἴμεθα ὅτι φαινόμεθα πῶς εἴμεθα.

— Περιστερούλη, ἔξω ἀπὸ τὴν φαλιάν και ἀμέσως πήγαμε νὰ κτενίσῃς τὰ πτερὰ σου, παλιοπεριστέρο! εἶπεν ὁ πατήρ· εἶσαι ἐλευθέρως εἰς αὐτὴν τὴν κητάστασιν! Περιστερούλα, οὔτε σὺ, οὔτε ὁ ἀδελφός σου δὲν θὰ ὑπάγετε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν κήπον νὰ περιπατήσετε και νὰ φάγετε πιζέλια. Θὰ σας κρατήσω ἐδῶ πλησίον μου, χωρὶς νὰ κινήθητε ἀπὸ τὴν θέσιν σας. Τσιουτοτρόπως ἔχι μόνον τὸν ἑαυτὸν σας θὰ βλάψετε μὲ τὸν θυμὸν σας, ἀλλὰ και ἄλλους· διότι θ' ἀναγκάσετε κ' ἐμέ, τὸν πατέρα σας νὰ σας φυλάγω και νὰ μὴν κινήθῃ οὔτ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

— Σωστά, εἶπεν ἡ Δευκὴ, αὐτὰ τὰ σπουργίτια δὲν κάμνουν ἄλλο τίποτε παρὰ νὰ μας περιπαίξουν, διότι εἴμεθα καλά και δὲν τα ὀμοιάζομεν και θὰ τα ἀκούετε νὰ ἐπαναλαμβάνουν κάθε λίγο και λιγάκι: «Ναί, ναί, αἱ περιστέραι φαίνονται καλά και ἡσυχαι, ἀλλὰ εἰςέρουν, ὅπως και οἱ ἄλλοι, νὰ φιλονεικοῦν και νὰ κτυπῶνται χωρὶς αἰτίαν.» Καὶ αὐτὰ τὰ θεληκτικὰ κοριτσάκια τὰ ὅποια συνητήσαμεν ἔλεγε τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο μὲ λύπην:

— Τί λυπηρὸν πρᾶγμα! Νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ περιστέρια νὰ κτυπῶνται! νὰ ἦσαν ἄλλα πουλιὰ δὲν ἐπέφραζε τόσο, ἀλλὰ τὰ περιστέρια! Αὐτὰ πρέπει νὰ ζοῦν μὲ ἀγάπην, αὐτὰ ἐπλάσθησαν διὰ νὰ

μᾶς μάθουν πόσον ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ πραότης, ἡ ὑπόταγὴ και ἡ ἀσφότης, και ὅμως και αὐτὰ μάλλον ὡς κακοαναθρεμμένα παιδιά.

— Αὐτὰ ἔλεγον; ἠρώτησε ὁ Περιστερούλης μὲ φωνὴν συγκεκλιμένην. Δὲν με ἔμελε και τόσο νὰ φανῶ κηκός δια μίαν φοράν. Ἀλλὰ ἀφοῦ τα κοριτσάκια δὲν εἴμποροῦν νὰ το ληραμονήσουν, θὰ εἶπῃ ὅτι ἐλυπήθησαν. Καὶ εἶνε τόσο καλὰ κοριτσάκια! Μοῦ δίδουν πιζέλια!

— Αἱ ἀγαπητέ μου Περιστερούλη! Δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ κακὸν χωρὶς νὰ λυπήσῃ και τοὺς ἄλλους. Ἐκτὸς τούτου, τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Αὐτὰ τὰ κοράσια θὰ ἔχουν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν των τὰ δύο περιστέρια που ἐκτυπῶντο και ἐμαδοῦσαν τὰ πτερὰ των μὲ λύπην. Ἀλλ' ἔς κοιμηθῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴμαι κουρασμένος ἀπὸ τὸν κόπον και τὴν λύπην και ἡ διαγωγὴ σας μὲ δυσηρέστησε πάρα πολύ.

Μερικαὶ φωναὶ περιστέρων ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δένδρου, ἂν δὲ ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ κανεὶς τί ἔλεγον θὰ ἤκουεν ὅτι ἐξέφραζον τὴν μετανοίαν των εἰς τὴν μητέρα των, ὅτι ἐζήτουν συγγώρησιν, και ὅτι ὑπέσχεοντο νὰ μὴ κάμουν ποτὲ πλέον τὸ σφάλμα τούτο, ἀλλὰ νὰ διατηρήσουν τὴν καλὴν ὑπόληψιν τὴν ὅποιαν ἔχει περὶ αὐτῶν ὁ κόσμος και νὰ μὴ φαίνονται μόνον ἡμέρα ἀλλὰ και νὰ εἶνε πραγματικῶς τοιαῦτα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἡ μέλισσα τὸ θέρος
ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
γυρῖς εἰς κάθε μέρος
ἐργατικῇ.
Νὰ εὖρη ρόδα θέλει,
νὰ ποτισθῇ,
γλυκὴ νὰ κάμῃ μέλι,
νὰ ἐργασθῇ
και τὸν χειμῶνα μέλλει
ν' ἀναπαυθῇ

Ἡ πεταλούδα τρέχει
χωρὶς σκοπὸν,
οὐδὲ φροντίδα ἔχει,
οὐδὲ καρπὸν.
Πετᾶ και χρόνον χάνει,
πετᾶ φαιδρῶς.
ἀλλ' ὅμως αἰφνης φθάνει
χειμῶν ψυχρὸς
και νὰ τὴν θ' ἀποθάνῃ
τόσον οὐκτρῶς!

Διδάσκει τὰ παιδιά
τοιαῦτ' εἰκόν.
Κακὸν ἢ ἀεργία,
πολύ κηκόν.
Ἡ νέα ἡλικία
εἰν ἀνηθρά,
εἰς ἔαρ τώρα ζῶμεν,
ἀλλὰ περᾶ
λοιπὸν ἄς ἐργασθῶμεν
ἀπὸ μικρά.

Ιω. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

Εἰκὼν Γ. Ίακωβίδου, ἀρθροῦ ἐκ τοῦ Ἡμερησίου Κ. Φ. Σκόκου τοῦ ἔτους 1887.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ

—Σύγχα' ἡ γιαγιά φωνάζει
Κάμε φρόνιμα, τοῦ λέει,
Μὰ ὁ Γεώργιος δὲν, συγάζει,
Κι' ἔλεω κλαίει, ἔλεω κλαίει!

Μεσ' στῆς κάμαρες γυρῖζει,
Με τὴν κοῦκλά του μαλώνει,
Ὅτι βροῖσκει το τσανίτσι,
Και τὰ ρούχά του λερώνει.

Μπρὲ Γεωργάκη μου, στοχάσου,
—Στάπα μὴ και πέντε κ' ἔξη—
Θὰ θυμώσῃ ἡ γιαγιά σου,
Και γερὶ θὰ σοῦ τῆς βρέξῃ.

Μὰ ὁ Γεώργιος τὴ δουλειά του,
Τὴ γιαγιά δὲν χαιμαρῖζει,
Και κτυπᾶ τὰ πόδια κάτω,
Και διπλὲς φωνὲς ἀρχίζει.

Μὰ θυμῶνε κι' ἡ γιαγιά
Ἀπὸ τὸ αὐτὸ τον πιάνει,
Και φωνάζ' ὁ Γεώργιος κτλ
Ὅτι δὲν το ξανακάνει.

«Τὰ μικρὰ παθήματα
Τῶν παιδιῶν μαθήματα.»

Δ. ΚΟΚΚΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ:

Τί είνε οί Κοζάκοι; Ποία είνε ή καταγωγή των; Είνε Ρώσοι ή άγγροι; Όλίγοι, νομίζω, είνε εΐς θέσιν ν' άπαντήσουν εΐς ταύτην την ερώτησιν.

Οί Κοζάκοι μόνον εΐς εποχήν σχετικώς νεωτέραν υπεράγησαν εΐς τούς Ρώσους. Κατ' άρχάς ήσαν συμμορίαί τυχοδιωκτών και ληστών, και διά τούτο ώνομασθησαν Κοζάκοι. Τό όνομα τούτο έδΐθη εΐς αυτούς πρὸς διάκρισιν άπό άλλων όρδών, όπως λόγου χάριν οί Κριμαίοι.

Μετά την καταστροφήν του ταρταρικού βασιλείου ανεφάνησαν τά στίφη των Κοζάκων εΐς τας παρά τόν Δνειπερον ποταμόν χώρας. "Όλοι οί δυσηρεστημένοι κατά του εκληρού ζυγού των Πολωνών, όλοι οί άντάρται ηνώθησαν με τά στίφη ταύτα των ληστών ώστε μετ' όλίγον υπερίσχυον έν αυτοΐς ή σλαβική φυλή. Η πολωνική κυβέρνησις και οί άρχοντες τής Λιθουανίας αντί ν' άντισταθοΐν εΐς τόν σχηματισμόν των ένόπλων τούτων άποικιών ένήσαν ότι τό συμφέρον των ήτο νά τας κώμωσι φίλας μετεχειρίσθωσαν δε αύτάς ώς εκπύργιον κατά των τάρταρων μουσουλμάνων, οί όποιοί ήσαν κύριοι τής Κριμαίας και των βορείων παραλίαν τής Μαύρης Θαλάσσης.

Ο βασιλεύς τής Πολωνίας Σιγισμόνδος ο Α' έδωκεν εΐς τούς Κοζάκους γαΐας κατά μήκος του κάτω μέρους του ποταμού Δνειπερου.

Ο Στέφανος Βαΐάργς, ο τρίτος διάδοχος Σιγισμόνδου του Α', τούς έδωκε νόμους και ώνόμασε με τόν τίτλον άταμά ν τον άρχηγόν αυτών.

Έκτοτε οί Κοζάκοι είνε ρώσοι ώς πρὸς την γλώσσαν, την φυσιογνωμίαν, την θρησκείαν και τούς νόμους των. Ο όργανισμός των όμως έμεινε μέχρι τούδε στρατιωτικός.

Αΐ στανίτσα εΐ ή κωμοπόλεις των Κοζάκων εκτεινόνται κατά μήκος των μεθορίων, τά όποια περιορίζουσι πρὸς νότον τας ρωσικάς κτήσεις. Πρὸ ένδὸς αΐώνος ήσαν τά μόνα άμυντικά όχυρώματα τής χώρας ταύτης κατά τήν εΐσοδόν των άγγριων φυλών, αΐ όποια κατόικον τας γειτονικάς χώρας. Οί κατοικοί των στανίτσών έχασαν κατά τό πλείστον τον πολεμικόν των χαρακτήρα, άφ' ου τά σύνορα τής Ρωσικης μετεφέρθησαν νοτιώτερον και αΐ στανίτσα εΐ δέν έχουσι πλέον την σημασίαν, την όποιαν είχαν εΐτε εκτίσθησαν.

Η κοζακική στανίτσα είνε μάλλον χωρίον, όμοιον πρὸς τά χωρία έν γένει τής Ρωσικης. Ο πληθυσμός αυτών άνέρχεται εΐς χιλιάς μέχρι διαχιλίαν ψυχών. Η εκκλησία ύψοΐται εΐς τό μέσον των οικιών, περίφραγμα δε περικυκλώνει την στανίτσα ν πανταχόθεν. Εΐς δύο μέρη του περιφράγματος

είνε άνοιγμένη θύρα, υπέρανω τής οποίας μία έπιγραφή σημειώνει τό έτος τής κτίσεως του χωρίου και τόν αριθμόν των κατοίκων. Πλησίον εκάστης θύρας ύψοΐται τετράγωνος πύργος, εΐς κοζάκος δε φυλάττει πάντοτε έν αυτώ μετ' όπλον εΐς την χείρα.

"Όμοιοί πύργοι εΐστικονται εΐς όλα τά ύψώματα, τχ όποια είνε πλησίον τής μεγάλης οδού εΐς αυτίς δε ύπάρχει φρουρά. Οί περισσότεροι των πύργων τούτων καταπίπτουσιν εΐς έρείπια σήμερον και χρησιμεΐουσιν άπλώς ως σημεία των παρελθόντων χρόνων.

Η κατασκευή των πύργων τούτων είνε πολύ απλοκή. Μία στενή κλίμαξ καταβαίνει άπό τό δωμάτιον εΐς την αυλήν, εΐς την όποιαν εΐστικονται διάφοροι καλύβαι έξ άχύρου. Αΐ μόν έξ αυτών ήσαν προωρισμένοι διά τούς φρουρούς αΐ δε ως στάβλοι διά τούς ίππους.

"Όλοι αΐ οικοδομοί περιστοιχίζονται υπό κλαμίνου φραγμού, ο όποιος δέν παρέχει καμμίαν άντίστασιν εΐς τας προσβολάς των έχθρών' άλλλ νύκτα και ήμέραν είχαν έτοιμον ίππον και έν περιπτώσει κινδύνου ήδύναντο νά τρέξουν ταχέως όπως προσκαλέσασιν εΐς τά όπλα και ζητήσωσι βοήθειαν. "Όλοι αυταί αΐ προφυλάξεις και τά μέσα ταύτα τής άμύνης είνε περιττά τώρα ότε ο έχθρός δέν ύπάρχει πλέον, και είνε άπλαι μόνον αναμνήσεις του παρελθόντος.

Αΐ κατοικία των κοζάκων είνε ξύλινα κεκαλυμμένοι δι' ασβέστου. Αΐ στέγαι είνε σκεπασμένα με άχυρον. Εΐς τό έσωτερικόν των οικιών επικρατεί μεγάλη καθαριότης και εύρωχρία. Η καθαριότης πρὸ πάντων τας διακρίνει άπό τας των Ρώσων. Περιστοιχίζονται δε χαριέντως με περιπλοκάδας.

Ζωηραί είνε άκόμη αΐ δηγήσεις, ατινες περιγράφουσι τον πολεμικόν βίον, τον όποιον διήγον οί Κοζάκοι πρὸ όλίγων ετών. Αΐ στανίτσα εΐ φυλάττοντο όλην την νύκτα, οί δε Κοζάκοι δέν εξέβαλον ουτε τά όπλα ουτε τά ένδύματά των και ήσαν πάντοτε πρόθυμοι νά υπερασπίζωνται των εκούτων των, διότι διέτρεχον τον κίνδυνον νά ίδωσιν άρπαζόμενα τά τέκνα των, τας γυναΐκας των και τά όπλα των.

Ητε κίνδυνος καμμιάς επιδρομής των έχθρών; ο Κοζάκος, όστις φυλάττει φρουρόν εΐς τον πύργον, έδιδεν άμέσως τό σύνθημα, αν δε εΐχεν ανάγκην βοήθειας έστελλε και εκζητεί άπό την πλησιεστέραν στανίτσα ν. Οί Κοζάκοι συνηθίζοντο τότε και έπροχώρουσαν κατά του έχθρού.

Οί έχθροί των Κοζάκων επειδή εΐξευρον ότι ουτοι ήσαν πολύ δυνατοί και άνδρείτοι ελάμβανον μεγάλας προφυλάξεις και μετεχειρίζοντο διάφορα μέσα. Ο πλέον εύκίνητος πολεμιστής αυτών διατάσσ

ΠΑΙΔΕΣ ΚΟΖΑΚΟΙ ΑΝΕΚΥΜΕΝΟΙ

σατο νά κάμη κατόπτεισιν, κολυμβών δε ήκολούθει τό βέσμα του ποταμού, ώθων εμπροσθέν του έν τεράχιον ξύλου ή χονδρόν κερμόν δένδρου, όπίσω άπό τον όποιον εκρόπτετο. Δυστυχία εΐς τούς Κοζάκους αν εύρισκε διόδον τινα κακώς φυλαττομένην ή φρουρόν τινα κωμώμενον!

Μετά τον πολεμιστήν θά ήρχετο όλη ή συμμορία των ληστών, και θά έλεηλάτουσαν και θά κτεΐστροφον όλην την χώραν. Αΐλλ' αν τούναντιν ο Κοζάκος όστις ήτο σκοπός, και όστις εΐξευρε καλά έλας τας πονηρίας του κατσκοπόου, έβλεπε την έξυρισμένην κεφαλήν του έχθρού, τετέλεσται δι' αυτόν. Τον άφινε νά πλησιάζη και διά μέσου των θάμνων τω έφύτευε την σφαίρα εΐς την κεφαλήν του.

Οί Κοζάκοι είχαν έξυδερεκές βλέμμα και όζειν άκοήν και δι' αυτό ένδούν την προσέγγισιν των έχθρών' είχαν γενναϊότητα και άταραξίαν έν μέσω των άκαταπαύστων εκείνων άγώνων' δέν τούς έτρόμαζεν ο θάνατος, ήσαν δε και πανούργοι, διότι με πονηρίας κατεπολέμουσαν τας πονηρίας των έχθρών των. Έκτοτε μετεδλήθησαν εΐς πολλά, άλλλ κατά

βάθος ο Κοζάκος μένει ο ίδιος εΐστί, τουτέστι άνδρείος και πανούργος και φιλοπόλεμος.

Έκ τρυφεράς ηλικίας ο Κοζάκος μαθηταί νά περιτροπή τον θάνατον και νά άφήρη τον κίνδυνον. Απο μικρόν παιδίον διέρχεται τον περισσότερον καιρόν του επί του ίππου και ουτω γίνεται ίππεΐς πλήρης βώμης και όρμης.

Οί Κοζάκοι δίδουν μάγανη σημασίαν εΐς την ίππασίαν, και εκπλητταται όστις τούς βλέπει νά ίππεΐουσιν. Όρμουν με ίππους άγαλινώτους και τρέχουν ως άστραπή. Χωρίς νά μετριάσουν διάλου τό τρέξιμον του ίππου κύπτουν και λαμβάνουν εΐς την άέρα σπάδας και όπλα και τα λαμβάνουν πάλιν, πηδούν εΐς την γην και αναβαίνουσαν πάλιν εΐς τον ίππον μετ' εκπληκτικής ευκινήσεως.

Κατ' άρχάς οί Κοζάκοι είχαν μάγανη προνόμια, εκ των όποιων τινα ύπάρχουσιν άκόμη. Διά τούτο οί Κοζάκοι έθεωροΐντο άνώτεροι των άλλων ρώσων και έδεικνυον εΐς τούτους περιφρόνησιν.

Έκτοτε τής στρατιωτικής ύπηρεσίας τής χώρας

μα. — Ο Κοπριακός Ασιόη ασπάζεται τον Λευκόν Κόκκο, τον Βελισάριον Ζωίδην, και τον Δημήτριον Σκαρλατίσκον. — Ο Ατρόμητος Εβζοναι πέμπει τας προσρήσεις του εις την Ροδοδάκτυλον Ήω, τον Καταλαβαρδύγκον και τον Ατρόμητον Έλληνα. — Ο Πασιλεύς της Έρμούσ ασπάζεται τον Ατρόμητον Έλληνα και τον Γέρδιον Αεσμόν και πέμπει τας προσρήσεις του εις την Βασιλίδα της Έρμούσ και επιθυμεί να μάθω το όνομά της αν δε ταύτο είνε αδύνατον, τα αρχικά γράμματα του όνόματός της. — Ο Έπίγειος Αγγέλος ευχαριστεί

τον Άρην διά τους άσκαρους, στέλλει δε τας προσρήσεις του εις τον Παρούργον Όδυσσέα και εις τον Όδυσσέα Ανδρούτσον. — Η Κλωρίε του Παγγαίου αντασπάζεται Αλέξανδρον τον Μακεδόνα, ασπάζεται δε την Χωρικήν, την Γρυσσοπέδιλον Ήραν και την Ατρόμητον Μπουμπούλινα. — Ο Η τόν η επί τας ασπάζεται τον Άρην, τον Έπίγειον Αγγέλον τον Σωσάσιον, τον Παρούργον Όδυσσέα, τον Πρίγκιπα Ζιλλάχ και τον Μέλιαν Αετόν. — Το Θαλασσοπούδι ασπάζεται το Παληκάρι της Φακίης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

72. Έλλειπσούμφωνον.
 Ψ—αι—ά—ου—ο—α—ου—ο—ο—ε—ε—ω—ε—ε—
 'Υ—'ε—α—ω—ε—α—α—'α—ε—η—α—οί—ει.

73. Συλλαβόγριφος.
 Είν' άριθμός το πρώτον μου, φύλλον το δεύτερόν μου, Στους κήπους τρέχα κ' εύρέ με, αν θές το σύναλόν μου.

74. Συλλαβόγριφος.
 Ψ τα δάκτυλά σου με κρατείς· αν μ' άποκεφαλίσης
 Θα σκοπιεθ' ο ουρανός, η γη και δλ' η φύσις.

75. Λεξιγριφος.
 Όπως είμαι αν μ' άφήσης, είμαι σύνθητες ποτόν,
 Ζώνον παρεσθός θα γίνω, αν μου κόψης τόν λαμόν.

76. Λεξιγριφος.
 Να με ίδής δεν θα μπορέσης όσον και αν προσπαθήσης
 Αν με αναγρμμάτισης μιάν θεάν θα απονήθης

77. Λεξιγριφος.
 Το σίγμα αν μ' άφήσης,
 Καρμιά δεν έχω λέρα,
 Έάν μου το στερήσης,
 Ανήκω 'ς τόν πατέρα.

78. Πρόβλημα. Τρεις άνθρωποι είχαν μήλα άτινα έπρόκειτο να μοιράσουν άναμεταξύ των· ο πρώτος διαίρεσε αυτά εις τρία ίσα μέρη έλαβε το μεριδίον του· άλλ' ο δεύτερος άγνοών ταύτο έηρσεσεν αυτά πάλιν εις τρία και έλαβε το άναλόγον μεριδίον του· ο τρίτος άγνοών επίσης την πρώτην και δεύτεραν διανομήν διήρσεσεν τα μήλα εις τρία μέρη και έλαβε το μεριδίον του άφίνων σ'ωα τα μεριδιά των άλλων. Μιτ' τας διαίσεις ταύτας έμειναν μήλα τινα άτινα διένεικον πρὸς άλλήλους οι τρεις άνθρωποι χωρίς να γίνη ανάγκη να κοπ'η κανέν έκ των μίλων. Πόσα ήσαν κατ' αρχής τα μήλα;

79. Λογοπαίγνιον. Πώς δυναταί πόλις τις να κατασκευασθ' έκ σίκων;

80. Απροσδόκητον. Τί διατρέχει το άρολόγιον από το βέδιλον;

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Άμφικρήτη 4.—Άρακάκος 5.—Ατρόμητος Εβζοναι 4.—Βαχίς 3.—Ίωάννης Βασιλειάδης 8.—Βασίλειος της Ερμούσ 5.—Βασκοπούλα Ζηλεμένη 6.—Δαμνίκος Βρατοπόλης 4.—Γλυκερίνη 5.—Γραία Δρύς 7.—Διάβολος της Μικώσος 5.—Διαβολάνθρωπος 9.—Δύο Βουά 11.—Σωτήριος Δρόπος, 4.—Έλληνακή Σημάζια 6.—Εύστομον Άνθος 5.—Ανδρέα Ζαφρότου 5.—Βέττα Ζαφροάτου 5.—Ζηλιόσης 8.—Άριστοτέλης Ζωγραφίδης 4.—Πλογιόνητη 11 (Άρας της Έλληνας) Έπικνεσάσεως 4.—Η τόν η επί τας 8.—Θαλασσοπούλι 9.—Ανδρέα Ίωαννίδη 4.—Γεώργιος Κυπερινάκης 7.—Κορκορόν 6.—Σ. Δ. Κριεζώτης 1. Κυπριακός Άστη 9.—Γρηγόριος Κωνσταντινούπολος 3.—Ληγός με πετραχείλι 6.—Λευκόπεπλος νύμφη των δασών 13.—Μαρία Λυμπεριπούλου 4.—Χαρίκλεια Μαυροκορβίτου 4.—Αλέξανδρος Μαυροδίνης 11.—Μαύρος Γάτος 8.—Μικρός Άρης 8.—Μικρός Αεσμούχος 10.—Μικρούλα Γραλαλή 11.—Μονή του Άραχίου 7.—Γεώρ. Μαυροάτος 5.—Νύ· όρα και νους άκούει 7.—Ήύλον της Γνώσεως 8.—Πύλος Όμηρίδης 4.—Παληκάρι της Φακίης 4.—Πάπια του Γ' αιώ 13.—Ρόδον το Άράραντον 4.—Συμπαθητικός 6.—Τσαλκατεϊνός 3.—Τσάτσα Γελαστή 9.—Δ. Φωκίανος 4.—Χλω· του Παγγαίου 1.—Όκύλος Άχιλλεύς 10.

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!..

[Συνέχεια· ως σελ. 108.]

— Άκουσε, παιδί μου, είπε τότε ο άρχηγός των θαριστής έστρέφετο από καιρού εις καιρόν και τω παιδιών, όστις όνομάετο Στάθακας· έγω είμαι κκ— έλεγε·
 — Έγώ δέν θέλω άκαμάτηδες μαζί μου! Περπάτα! Μάρς!
 — Ώ, ναι, άφεντικό, έρχομαι.
 — Θα σου δώσω
 ό,τι δίνω και εις τους άλλους μαθητάδες μου· δύο δεκάρες τήν ημέρα. Μά πρέπει να δουλεύης γερά και να μην κλαίς ύστερ' από λίγες ημέρες για να γυρίσης πίσω 'ς τήν μάνα σου!..
 — Σο' δίνω ύπόσχεσι πως θα δουλεύω γερά και πως δέν θα κλαίω.

Οι δύο μικροί κκπνοδοχοκαθαρισται δέν δυσηρεστήθησαν από τον νέον σύντροφόν των. Ο κύριος των έδωκε το σύνθημα της άναχωρήσεως και έξεκίνησαν. Καθ' όδον οι δύο μικροί κκπνοδοχοκαθαρισται δέν δυσηρεστήθησαν από τον νέον σύντροφόν των. Ο κύριος των έδωκε το σύνθημα της άναχωρήσεως και έξεκίνησαν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΒΑΔΙΣΤΟΝ ΖΑΡΩΜΕΝΑ (Σελ. 115)

Καθ' όδον οι δύο μικροί κκπνοδοχοκαθαρισται δέν δυσηρεστήθησαν από τον νέον σύντροφόν των. Ο κύριος των έδωκε το σύνθημα της άναχωρήσεως και έξεκίνησαν. Καθ' όδον οι δύο μικροί κκπνοδοχοκαθαρισται δέν δυσηρεστήθησαν από τον νέον σύντροφόν των. Ο κύριος των έδωκε το σύνθημα της άναχωρήσεως και έξεκίνησαν. Καθ' όδον οι δύο μικροί κκπνοδοχοκαθαρισται δέν δυσηρεστήθησαν από τον νέον σύντροφόν των. Ο κύριος των έδωκε το σύνθημα της άναχωρήσεως και έξεκίνησαν.

καί ἐφώνησε: — Αἱ, παιδί... καπνοδοχοκαθαριστή! .
Τὰ παιδιά μετὰ τοῦ Σταθάκα εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γραίας. Καί τὰ μὲν δύο παιδιά ἔμειναν κάτω ὅπως μαζεύουσιν τὴν κηκίαν, ὁ δὲ Παναγιώτης μετὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην.

Ὅτε τὸ παιδίον εὗρέθη εἰς τόσον ὕψος, δηλαδὴ περισσότερο ἀπὸ δέκα μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους, χωρὶς καμμίαν προφύλαξιν ἂν συνέβαινε νὰ ὀλισθήσῃ ὁ κοῦς τοῦ ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, κατ' ἀρχὰς παρεξάλισθη ἄλλ' ὁ Σταθάκας δὲν τῷ ἀφήκε καιρὸν νὰ φοβηθῇ.

— Δουλειά! τῷ εἶπε τραγέως.

Ἐξ καπνοδόχου ἐκαθάρισεν εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην ὁ Παναγιώτης.

Μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν καπνοδοχῶν ἡ γραία

ἔδωκε τρεῖς δραχμὰς εἰς τὸν κύριον τῶν παιδιῶν, τὰς ὁποίας τὰ παιδιά παρετήρησαν μὲ βλέμμα ἐπιθυμίας διότι ἦσαν ἀκριβῶς ὁ μισθὸς ἡμίσεως μηνὸς ἐκάστου πρὸς εἴκοσι λεπτὰ τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθησαν καὶ εἶπαν πρὸς παρηγορίαν των:

— Ἴσως ἡμεῖς θὰ κερδιζόμεν περισσότερο μίαν ἡμέραν, ἂν γίνωμεν καπνοδοχοκαθαριστάδες.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, διήλθον διαφόρους κωμοπόλεις καὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὴν μεγάλην πόλιν Λ., τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα οἱ καπνοδοχοκαθαρισταὶ προέφερον μὲ φρίκην διότι εἶχον ἀκούσῃ ὅτι αἱ οἰκίαι τῆς εἶνε ὑψηλόταται καὶ ἔχουν καπνοδόχους πελωρίας. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ καπνοδοχοκαθαριστὴς εὗρεν ἀρκετὴν ἐργασίαν καὶ αἱ καθημερινὰ εἰσπράξεις τοῦ Σταθάκα ἀνέβησαν μέχρι εἴκοσι δραχμῶν κατ' ἑκάστην. Μίαν στιγμὴν μάλιστα εἶχε γίνῃ λόγος καὶ περὶ αὐξήσεως τοῦ ἡμερομισθίου τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβελτιώθη ὁ καιρὸς καὶ αἱ καπνοδόχοι δὲν ἦσαν εἰς μεγάλην ἐνέργειαν ὅπου: τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἦτο ψῦχος, αἱ ἐργασίαι τῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν ὀλιγόστευσαν καὶ ἡ ἰδέα τῆς αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων ἐγκατελείφθη πρὸς μεγάλην λύπην τῶν μικρῶν μαθητευομένων.

Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐβδομάδων ὁ Παναγιώτης ἔμαθε κάλλιστα τὸ ἔργον τοῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ,

εἰργάζετο δὲ μὲ ὀσσην ἐπιτηδειότητα καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐθέντης του. Ὁ Σταθάκας δὲν τῷ ἀπέκρυπτε τὴν εὐχαριστήσιν του ἂν δὲ ἐνίοτε εἰς τὴν ὀσμὴν τοῦ θυμοῦ του, τῷ κατεβίβαζε καμμίαν μὲ τὸ χονδρὸν του σχοινίον, τὸ ἔκραττεν ἀδίκως, διότι ὁ Παναγιώτης ποτὲ δὲν παρέβαινε τὸ καθήκον του καὶ εἶχε πάντοτε ἤσυχον τὴν συνειδήσιν του.

Ἐφίσων προὔχουσαν αἱ ἡμέραι οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαρισταὶ ἐγένοντο ὀλογὸν μακρύτεροι. Ἐπειδὴ δὲ εἶχαν πολὺ ὀλίγην οἰκειότητα μὲ τὸ ὕδωρ, κατὰ μικρὸν ἐσηματίσθη ἐπάνω εἰς τὸ προσωπὸν των ἕν προσωπεῖον, ὡς εἶπεν, ἐξ ἀσβόλης, ὥστε τὸ λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν των, τὸ ἐρύθημα τῶν χειλέων των καὶ ἡ λευκότης τῶν ὀδόντων των ἐσηματίζον παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ δερματός των, τὸ ὅποιον ἔκαμνε τὰ παιδιά νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς ἀραπάκια. Συνέβαινε μὲν ἐνίοτε νὰ βρέγῃσι τὴν κεφαλὴν των εἰς μικρὸν τι ποτάμιον τὸ ὅποιον συνήντων καθ' ὄδον, ἀλλ' ἡ ἀσβόλη ἦτο τόσον καλά προσκεκλημένη ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ὥστε τὸ ψυχρὸν ὕδωρ δὲν κατάρθου νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ.

• ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΠΙΛΑΓΙΖΑΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΧΥΡΟΥ • (Σελ. 113)

δυσωρεσκείας, ἀλλ' ἂν ἐτέρου ἔβλεπον μὲ εὐχαρίστησιν νὰ αὐξάνῃ καθ' ἑκάστην ἡ μικρὰ των περιουσία τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον προσεκτικὰ εἰς ἕνα κόμβον τοῦ μανδηλίου των.

Τὴν ἡμέραν ὁ κύριός των δὲν τοῖς ἀφινέ ποτε καιρὸν νὰ μετρώσι τὰ χρήματά των. Τὴν δὲ νύκτα ἐπειδὴ ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ κατακλίνονται εἰς τὸ σκότος, ἐροδοῦντο μήπως χάσωσι τὸν μικρὸν πλοῦτον των ἂν τον ἐμέτρων εἰς τὰ σκοτεινά. Τὴν αἰτῆν λοιπὸν, μόλις ἤνοιγαν τοὺς ὀφθαλμούς των, ἐμέτρων τὰ περισσεύματά των.

Ἐπειδὴ τὰ παιδιά ἐκεῖνα δὲν εἰσῆλθον ταῦτο χρόνως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σταθάκα δὲν εἶχον τὸ αὐτὸ ποσὸν χρημάτων, ἐφιλονεικοῦν λοιπὸν ποῖος εἶχε τὰ περισσότερα...

- Πόσα ἔχεις, Στρατῆ;
- Ἐξήμισυ δραχμὰς. Καί σοῦ;
- Πέντε δραχμὰς. Ἀμὴ σύ, Παναγιώτη;
- Τὸ παιδίον ἀπεκρίνετο θλιβερώς;
- Τρεῖς δραχμὰς μονάχα.

— Ὁ Παναγιώτης εἶχεν ὀλιγώτερα τῶν ἄλλων δύο, διότι εἶχε φθάσῃ τελευταῖος. Ἀλλ' ἂν ἡ φιλοτιμία του προσεβάλλετο ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον εἶχε πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἄλλων παιδιῶν, ἦτο εὐτυχῆς πάλιν διότι ἠδύνατο νὰ εἶπῃ θέτων τὰ χρήματά εἰς τὸ θυλάκιόν του:

— Μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ μπορῶ ν' ἀγοράσω ἀλευρί γιὰ τὴν μάνα μου καὶ τ' ἀδελφάκια μου! .

Ε'

Ἐφ' ὅσον δὲν ἐχίονεζε ἦτο εὐκολον νὰ μεταβαίνουν ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν διὰ μέσου τῶν ἐξοχικῶν δρόμων ἄλλὰ περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου, ὅτε τὸ ἔδαφος ἐκαλύφθη ὑπὸ χιόνος καὶ ἔπρεπε νὰ βολῆσαι διὰ μέσον τῶν ἀγρῶν μὲ ψῦχος δέκα δώδεκα βαθμῶν, τὰ παιδιά ἐνόησαν ποσὸν δύσκολον ἦτο ἡ τὸ ἐπάγγελμά των. Ὁ Σταθάκας ἦτο καχύς καὶ ὑψηλὸς ἀνθρώπος καὶ δὲν ἐφίθετο διόλου τὸ ψῦχος, οἱ μικροὶ τοῦ ἀκόλουθι ὁμιος ἐκρύωνον πολὺ. Ὅτε ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ μιᾶς πόλεως εἰς ἄλλην, τὰ τρία παιδιά κατεβίβαζον τὸν σκοῦφόν των μέρη τῶν ὀτων, καὶ ἐβάδιζον ζαρωμένα καὶ κουβαρισμένα ἔχοντα εἰς τὰ θυλάκια τὰς χεῖράς των. Ἐνίοτε ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ σταμνοῦν, διὰ νὰ τινάσσουν τὸν σωρὸν τῆς χιόνος ἠτις εἶχε σωρευθῇ ὑπὸ τὰ πέλαματά των ὑποδημάτων των ἐν ᾧ ἐβάδιζον.

Ἡμέραν τινα ψυχροτάτην τοῦ Δεκεμβρίου τοὺς ἐμήνυσαν νὰ ὑπάγουν νὰ καθαρῶσιν τὴς καπνοδόχους ἐνὸς ἀρχοντικοῦ μεγάρου, τὸ ὅποιον ἔκειτο τέσ-

σαρας ὄρας μακρὰν τῆς πόλεως. Οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαρισταὶ ἐφθασαν καταπαγωμένοι, μὴ αἰσθανόμενοι πλέον τὴς χεῖράς των, μὴ ἔχοντες πλέον τὴν δύναμιν νὰ μεταχειρισθῶσιν οὔτε τὰ σχοινία οὔτε τὰ ἐργαλεῖά των. Ἴσως μάλιστα θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἂν ἡ εὐγενὴς οἰκοδέσποινα δὲν τοὺς ἐλυπεῖτο.

Ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη καὶ νεαρὰ γυνή, ἠτις εἶχε τόσον καλὴν καρδίαν ὅσον ὠρῖαν μορφήν, ἔστειλε τὰ παιδιά νὰ θερμανθῶσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου οἱ ὑπηρεταὶ ἔδωκαν εἰς αὐτὰ νὰ φάγωσι. Ἀφ' οὗ δὲ κατεβρόχθισαν, τὸ φαγητὸν ἤρχισαν τὸ ἔργον των.

Ὁ Παναγιώτης ἠτοιμάσθη ν' ἀναβῇ ἀμέσως εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὗρεται καπνοδόχον.

Ὁ Σταθάκας καὶ οἱ δύο βοηθοὶ τοῦ ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς στέγης.

Ἡ ἔλευσις εἰς τὸ ἐξοχικὸν μέγαρον τῶν τριῶν ἐκείνων καπνοδοχοκαθαριστῶν, οἵτινες ἐφόρου τόσον παράδοξον ἐνδυμα καὶ εἶχον τόσον μαῦρον πρόσωπον ὥστε ὁμοιάζον μὲ μικροὺς ἀραπάκας, ἐκίνησε τὸ ἐνδιεφέρον τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς οἰκοδεσποίνης. Τὸ παιδίον τοῦτο, Πέτρος καλούμενον, ἦτο ἑννέα ἐτῶν, ἐπεθύμει δὲ πολὺ ν' ἀναβῇ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς

• ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ ΠΑΡΕΞΑΛΙΣΘΗ • (Σελ. 114)

στέγης μετὰ τῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του δὲν τῷ ἐπέτρεψε τὴν ἐπικίνδυνον ἐκείνην ἀνάβασιν, ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπως ἴδῃ πῶς θὰ ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του ὁ μικρὸς Παναγιώτης.

(Ἐπειτα συνέχεται.)

A. P. K.
(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

Ο ΨΑΡΑΣ

Βγαίν' ἡ βαρκούλα τοῦ ψαῤᾳ
Ἀπὸ τὸ περιγάλι
Κί' ἀπλῶναι ὁ νυτῆς μὲ χαρὰ
Τὰ δύχια του καὶ παλι.

Τὸ φαγγαράκι τὸν γαυλὸ
Τὸν κάνει σὺν καθρέφτη
Καὶ καὶς φάρι παχουλὸ
Μέσα 'ς τὰ δύχια πέφτει.

Τράβα τὸ δύχτι σου, ψαῤᾳ.
Κί' ἀγάλα νὰ μὴ σπάσῃ
Θαρωῶ πως τούτῃ τῆ φορᾳ
Χιλιάδες ἔχεις πιάσει.

Πολὺ 'κουράστηκες, ψαῤᾳ,
Τὰ φάρια εἶνε δικά σου,
Καὶ ποῦλά τα 'ς τὴν ἀγορᾳ
Νὰ θρέψῃς τὰ παιδιά σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΕΝ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΟΥ

Ἡμέραν τινά ἡ μικρὰ Εἰρήνη, μεταβάσκει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας της κυρίας Χρυσοβέργης, εὗρεκε τὸν ἐξάδελφόν της Δημοσθένη, σοβαρὸν ὡς νὰ συνέβαινε κατὰ σπουδαίων.

— Εἰρήνη, τῆ εἶπεν αὐτός, ὁ πατέρας μου περιμένει τὸν ἰατρὸν Α., τὸν περίφημον αὐτὸν ἰατρὸν διὰ τὸν ὁποῖον γίνεται τόσος λόγος.

Ἡ Εἰρήνη ποτὲ δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου ἐκείνου ἰατροῦ, ἀλλ' ἔλαβεν ὕψος ἀνάλογον πρὸς τὴν περίστασιν καὶ εἶπεν: Ἀλήθεια!

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Δημοσθένης. Ἐἴνε τιμὴ διὰ τὸν πατέρα νὰ ἔλθῃ νὰ τον ἐπισκεφθῆ τοιαύτη ἐπιστημότης. Ἐἴνε συμπαιριῶται καὶ παιδικὸ φίλοι.

— Ὁ εἰμπορέσω νὰ τον ἰδῶ κ' ἐγώ; ἀνεφώνησεν ἡ Εἰρήνη.

— Δατὶ ὄχι; Ἄς παίζωμεν εἰς τὸν κήπον καὶ θὰ τον ἰδοῦμεν νὰ περνᾷ.

— Καὶ πῶς θὰ ἐνοήσωμεν ὅτι εἴνε αὐτός;

— Καὶ μὲν Εἰρήνη, τόσον δύσκολον σοῦ φαίνεται νὰ γνωρίσῃς ἓνα περίφημον ἄνθρωπον; Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πάντα κατὰ τι ξεχωριστόν που ἅμα το ἰδῆ ὁποῖος ἔχει παρατηρητικὸν λέγει: Νά, αὐτὸς εἴνε περίφημος!

Ἡ Εἰρήνη ἐμελλε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἐξάδελφόν της ἂν αὐτὸς εἶχε τὸ ἀπαιτούμενον παρατηρητικὸν ὅπως γνωρίζῃ τοὺς ἐνδόξους ἄνθρώπους διὰ μίαν, μὲ ἐν βλέμμα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἦλθον εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις εἶχε πολλὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ τὰ δύο παῖδιά δὲν εἶδον καμμίαν ἐπιστημότητα νὰ ἔλθῃ καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ παιγνίδιον των.

— Δὲν θάλλῃ, καθὼς φαίνεται! εἶπεν ὁ Δημοσθένης μὲ δυσἀρεσκίαν καὶ ἐπέταξε τὴν ἐλαστικὴν του σφαῖραν.

Ἡ σφαῖρα κακῶς διευθυνθεῖσα ἐπίγῃ κ' ἐκτύπησε τὸν πῖλον μικροσώμου τινὸς ἀνθρώπου, ὅστις μὲ λεπτὴν φωνὴν εἶπε:

— Προσοχή δά, παιδιά μου! ὀλίγον ἔλειψε νὰ μου σπάσῃτε τὰ ὀμματογυαλιά μου.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Δημοσθένης ἐξεκαρδίσθησαν ἀπὸ τὰ γέλια, ὁ Δημοσθένης μάλιστα ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς ἐξάδελφης του.

— Μεγάλον κακὸν, βλέπεις, θὰ γινότανε, παληοεβραῖε! Τί γελοῖος που εἴνε μ' αὐτὸ τὸ στακτὶ καπέλο καὶ τὴ μαύρη ρεδεγκότα του!

— Ποῖος εἴνε αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη μὲ τὸ αὐτὸ περιφρονητικὸν ὕψος.

— Ὁ εἶνε ὁ Σαμουὴλ, ὁ τοκιστής. Ἐχει λέρα

μὲ τὴν οὐρά· μὰ ὅταν πρέπει νὰ πληρώσῃ τὸν ἰατρὸν κάμνει τὸν κουφό.

— Δι' αὐτὸ φοβάται μὴν του σπάσωμε τὰ ματογυαλιά του;

— Βέβαια· γιατί θὰ ἀνγκυλωθῇ γ' ἀγοράστῃ ἕνυ ἄλλο ζευγάρι.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ὁ Δημοσθένης ἐπερίπαιξαν ἀκόμη ὀλίγον τὸν παράξενον ἐκεῖνον ἐπισκέπτην, ἔπειτα δὲ ὁ Δημοσθένης εἶπεν ἔξαρτα:

— Προσοχή! ἔρχεται ὁ ἰατρός!

Πραγματικῶς δὲ ἐφάνη ἐρχόμενος κύριός τις καλοῦ ἐξωτερικοῦ φορῶν κατάμαυρα ἐνδύματα καὶ κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του ἓν γουαντὸν ἐπικνωφόριον.

Ὁ κύριος οὗτος προὐχώρει βραδέως, θωπεύων τὰς ὠραίας παραγναθίδας του (φαβορίτες). Ὅτε δὲ τὸ βλέμμα του ἔπεσον ἐπὶ τῶν παιδίων, ὁ Δημοσθένης ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ πλιδιὸν του.

— Θέλετε νὰ σας ὀδηγήσω εἰς τὸν πατέρα μου, κύριε; εἶπε μὲ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀγνωστον.

— Δὲν εἴνε ἀνγκυλ, εὐχαριστῶ, θὰ περιμείνω ἐδῶ τὸν κύριον.

— Τί διακριτικὸς καὶ καταδεκτικὸς αὐτὸς ὁ ἰατρός, ἐψιθύρισεν ὁ Δημοσθένης. Μαντεύει ὅτι ὁ πατέρας μου ἔχει ἐργασίαν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τον ἀρήσω νὰ στέκῃ αὐτοῦ, ὡσάν νὰ ἦτο κνεῖς κοινὸς ἄνθρωπος.

— Κύριε, ἐξηκολούθησε διπλασιαζὼν τὰς περιποιήσεις του, σήμερον κάμνει ψύχος, θέλετε νὰ ἐμῶντες εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν;

— Εὐχαριστῶ, καλλίτερα ἔχω νὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ νὰ πίνω σιγάρο, παρὰ νὰ ξμβῶ εἰς τὴν σάλα καὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νὰ πῶ!

Ταύτας δὲ τὰς λέξεις εἰπὼν, ἐξέβαλε μίαν πίπῃν καὶ τὴν ἤναψεν, ἐν ᾧ τὰ δύο παῖδιά τὸν κερτήρουν ὡς κατὰ ἔκτακτον.

— Πῶς ἤθελα νὰ πῶ κατὰ ἐψιθύρισεν ὁ ἐνδοξὸς ἰατρός· μετὰ τίνος δυσἀρεσκείας· τέτοια ὦρα πάντα μοῦ ἀρέσει νὰ πίνω.

Τὰ δύο παῖδιά ἔτρεξαν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— Κατερίνα, εἶπε μὲ ὀρμὴν ὁ Δημοσθένης, ὁ ἰατρός θέλει νὰ πιῇ κατὰ τι· τέτοια ὦρα τοῦ ἀρέσει νὰ πῇ!

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Κατερίνα, θὰ ἐρωτήσω τὴν κυρίαν τί νὰ του δώσω.

Τὰ δύο παῖδιά ἐπέστρεψαν εἰς τὸν κήπον, ὁ δὲ σοφὸς ἰατρός ἐξηκολούθει νὰ περιπατῇ κεννίζων τὴν πίπῃν του. Ἀλλὰ μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ ὑπέρβρια φωνάζει καταθυμωμένη τὸν Δημοσθένη καὶ τὴν Εἰρήνην.

— Νὰ παίξετε θέλετε μὲ ἐμένα; Πάγω ἔς τὴν αἰθουσα καὶ λέγω τοῦ ἰατροῦ: «Κύριε σὰς ἔφερα κατὰ τι νὰ πιῇ» Μοῦ ἀποκρίνεται «Ἐχετε λάθος κόρη μου! δὲν ἐζήτησα τίποτε.» — Τ' ἀκούτε; Ὁ αἰτωρηθῆτε καὶ τὰ δύο, σὰς λέγω, νὰ το ξεῦρετε.

— Μά, Κατερίνα, ὁ ἰατρός δὲν εἴνε εἰς τὴν αἰθουσαν· τὸν βλέπεις ἐκεῖ πέρα, σιμὰ ἔς τὴν ἀγλαδιά; σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶπε: — Πῶς ἤθελα νὰ πῶ κατὰ!

— Δὲν κοινοῦται τί μου λέγεις, εἶπεν ἡ ὑπέρβρια· θὰ ἦλθον φαίνεται δύο ἰατροί, ἓνας ψηλὸς καὶ ἓνας κοντός. Νά, εἶδέ, ὁ κοντὸς εἴνε μὲ τὸν πατέρα σου.

Πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐφόρει τὸ στακτερόν πῖλον ἤρχετο βαδίζων πλησίον τοῦ πατρὸς τοῦ Δημοσθένους. Ἀμα δὲ τον εἶδεν ὁ κύριος ὅστις εἶχε

τὰς ὠραίας παραγναθίδας, θέσας ἐν βίᾳ τὴν πίπῃν εἰς τὸ θυλάκιόν του, προὐχώρησε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔθεσεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ πρώτου τὸ γουαντὸν ἐπικνωφόριον.

Τὰ παῖδιά ἐνόησαν τότε τί συνέβαινε. Ἐνόησαν ὅτι ἐπερίπαιξαν τὸν περίφημον ἰατρὸν καὶ ἐθαύμασαν τὸν θαλαμηπόλον του. Ὁ πατήρ τοῦ Δημοσθένους ἐπέπληξε τὰ παῖδιά, ἅμα ἔμαθε τί συνέβη, λέγων ὅτι τὰ καλοαναθρεμμένα παῖδιά πρέπει νὰ φέρονται μὲ εὐγένειαν πρὸς ὅλους· ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε:

— Ἡ ἀξία τῶν ἀνθρώπων δὲν συνίσταται εἰς τὰ ἐνδύματά των.

Εἰς τὸν Δημοσθένη καὶ τὴν Εἰρήνην τὸ πᾶθημα ἔγινεν ἔκτοτε μάθημα!

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΗΣ ΠΙΠΙΤΣΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Πιπίτσα κλαίει· ἡ Πιπίτσα εἴνε λυπημένη. Τί νὰ ἔχῃ ἄρα γε; Πρέπει νὰ σας το εἰπῶ.

Σήμερον τὸ πρωὶ ἡ Πιπίτσα ἐν ᾧ ἐφόρει τὰ φορέματά της ἐκτύπησε τὴν τροφὸν της, καὶ τὴν ἐκτύπησε μὲ πολλὴν κακίαν νομίζω μάλιστα ὅτι τὴν ἐτσουγκράνισε μὲ τὰ μικρὰ της ὀνύχια, διότι δὲν της ἐπέτρεψε νὰ κάμῃ κατὰ τι τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο καλόν.

Τὴν ὦραν τοῦ γεύματος ἡ μήτηρ τῆς Πιπίτσας παρετήρησεν ὅτι ἡ Τριανταφυλλιά, ὅπως ὀνομάζεται ἡ τροφός, εἶχε τὸ χεῖρ της δεμένον.

— Τί ἔχει τὸ χεῖρ σου; κόρη μου, τὴν ἠρώτησε, μὴν ἐκτύπησες;

— Ὅχι, κυρία, ἐκόπηκα...

Ἡ καλὴ Τριανταφυλλιά δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῇ ἡ Πιπίτσα. Ἡ μήτηρ της ὁμως ἀκούσασα τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην τῆς τροφῆς ὑπώπτευσεν ὅτι κατὰ συμβαίνει.

Παρετήρησε καλλίτερα τὸ χεῖρ τῆς Τριανταφυλλιάς.

— Δὲν εἴνε κόψιμο αὐτὸ, Τριανταφυλλιά. Μοῦ κρῦπτεις τὴν ἀλήθειαν, θέλω νὰ μάθω τί τρέχει. Θὰ εἴνε πιστεύω κανένα καινούργιον κατόρθωμα τῆς κυρίας Πιπίτσας.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄ! αὐτὰ λοιπὸν κάμνεις, κυρία Πιπίτσα! ποῖος σ' ἔμαθε νὰ κτυπᾷς τὴν τροφὸν σου!.. Εἶσαι κακὸ κορίτσι καὶ δὲν σ' ἀγαπῶ. Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ· δὲν θέλω οὔτε νὰ σε ἰδῶ, οὔτε νὰ σε φιλήσω.

Ἡ Πιπίτσα ὑπῆκουσε· πηγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴν τραπέζιαν κατεντροπιασμένη.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον παίρνει ἐν ἀπὸ τὰ μικρὰ της παιγνίδια, ἐν ἀλογάκι τὸ ὁποῖον σύ-

έφανη ότι ο άγνωστος εκείνος ήχος ήτο τὸ ήχηρὸν ρουθούσιμά του. Ὁ καίμενος ὁ Ἀράκης! ἀφοῦ αὐτὸς ήτο μέσα ήσυχος, δὲν ήτο δυνατόν νὰ συνέδη κακὸν τι.

Ἄλλ' ἔμως ήσυχασα ἐντελῶς ὅταν κάποιος, ἀνελθὼν μετὰ ταχύτητος τὴν κλίμακα ὀλίγον ἔλειψε νὰ με πατήσῃ ὁ κάποιος αὐτὸς ήτο ὁ Παῦλος.

«Πόσος εἶν' ἐδῶ; ἐφώνησε προσπαθῶν νὰ εὔρη τὴν ἰσοροπίαν του.

— Ἐγὼ εἶμαι! ὦ! Παῦλε, ἔλα γρήγορα ν' ἀκούσῃς νομίζω ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς κάτι ἔπαθε.

Ὁ Παῦλος ἔσπρωξε τὴν θύραν καὶ μὴ δυνθεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἐκόλλησε τὸ αὐτίον του εἰς τὴν τρύπαι τῆς κλειδοκωπῆς. Πόσον ἐχάρηκα ὅταν τον ήκουσα νὰ γελά δυνατὰ.

«Πόσον εἶσαι ἀπατημένος, φίλε μου! Αὐτὸς ρο-

χαλίζει καὶ σὺ λές πως κάτι ἔπαθε. Ἐἶ Ἀχιλλεῖα! σήμω, καίμενε, νὰ μ' ἀνοίξῃς! Σοῦ φέρω εὐχάριστα νέα.»

Ἡ φαιδρά αὐτῆ φωνῆ θὰ ἐξύπνα καὶ τὸν πλέον δούτροπον ὑπναρᾶν. Ἡ κούσαμεν τὸν Ἀχιλλεῖα ὁ ὁποῖος ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην καὶ ἔσυρε τὸν σύρτην τῆς θύρας.

«Ἐλπίζω νὰ ἐκοιμήθῃς ἀρχατά;... Ἐγὼ ἐπήγα εἰς τοῦ κυρίου Σωφρονίδου κ' ἔρχομαι ἀπ' ἐκεῖ τώρα.»

Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξηπλώθη πάλιν εἰς τὴν κλίνην του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον νὰ σιωπήσῃ.

«Δὲν θὰ σιωπήσω, διότι ἔχω κάτι νὰ σου πῶ Ἐξήγησα καὶ εἶδα τὸν καθηγητὴν μας καὶ του ὠμίλησα διὰ τὰς ἐκθέσεις.

— Ἀφες με ήσυχον, ἀνέκραξεν ὁ Ἀχιλλεὺς. Τί με μέλει ἐμένα διὰ τὰς ἐκθέσεις;

— Σὲ μέλει καὶ πολὺ μάλιστα. Νομίζεις ὅτι θὰ ἔκαμνα ἐγὼ τὸσον δρόμον νὰ πάω ἔς τοῦ κυρίου Σωφρονίδου ἂν δὲν ήζιζε τὸν κόπον; Ὅχι βέβαια, μελονότι μου ἔδωσε καὶ κουφέτα καὶ ἕνα μῆλον: νὰ το!

Ἄλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκύλισε τὸ μῆλον εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου.

«Καλά!... δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἀκούσῃς;... εἶπεν ὁ ἀδελφός του, πειραχθεὶς ὀλίγον.

— Θέλω νὰ σ' ἀκούσω ἐσέ· ἀλλὰ μὴ με σκοτίζῃς πλέον μὲ τὸν Σωφρονίδην, καὶ μὲ τὰ βραβεῖά του, τὸν μισῶ καὶ αὐτὸν καὶ ἔλους τοὺς καθηγητὰς του, καὶ τοὺς περιφρονῶ.

— Ἄν ἡ ἐκθεσίς σου ἀναγνώσκατο ἐπισήμως ἐνώπιον τῆς ἐξαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἂν ἐλάμβανες τὸ βραβεῖον, θὰ το περιεφρόνεις καὶ τοῦτο;

— Δὲν εἶμαι τὸσον τυχερός, ἐπανελάθεν ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ ὀλιγωτέρας ταχύτητος. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διαγωνισθῶ, ἄλλος τε εἶνε ἀργὰ πλέον ἔλοι ὅσοι ἔχουν ἀξιώσεις διὰ τὸ βραβεῖον τῶν ἐκθέσεων ἔχουν τώρα προχωρήσῃ.

— Ἐγεις ἀπομὴ καιρὸν, ἂν θέλῃς νὰ ἐργασθῇς μὲ τὰ σωστά σου. Οἱ δύο καλλίτεροι μαθηταὶ εἰς τὰς ἐκθέσεις δὲν ἔχουν γράψῃ ἀκόμη οὐδὲ γραμμὴν, ὁ ἕνας μάλιστα ἐδήλωσε ὅτι δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν. Ὁ κύριος Σωφρονίδης μοῦ εἶπεν ὁ ἴδιος ὅτι μπορείς νὰ ἐπιτύχῃς σὺ, ἂν ἐργασθῇς μὲ ἐπιμονήν.

— Ἀλήθεια; τὸ εἶπε αὐτό;... Ἄλλὰ σὺ ἡ ἐκθεσίς σου εἶνε τώρα μισοτελειωμένη, καὶ εἶνε πολὺ καλὴ, τὴν εἶδα ἐγὼ... Θέλεις νὰ σου πῶ; Ἄς ἀφή-

σωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν! Σὲ εὐχαριστῶ ὅτι ἐφρόντισες δι' ἐμέ· ἀλλὰ ἀηδίασα πλέον· δὲν θὰ διαγωνισθῶ.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Παῦλος, δὲν προρθάνω νὰ τελειώσω τὴν ἐκθεσίμ μου καὶ νὰ ἐτοιμασθῶ συγχρόνως καὶ διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολήν. «Ὅποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς κανέναν δὲν πιάνει» λέγει ἡ παροιμία.

— ὦ!... ἀλήθεια;... Ἄλλὰ χθὲς δὲν το ἔλεγες αὐτό· χθὲς ἔλεγες ὅτι θὰ τελειώσῃς τὴν ἐκθεσίμ σου.

— Καθόλου δὲν θὰ τὴν τελειώσω! Ἐγὼ ἄλλα πράγματα νὰ κάμω.»

Ὁ Ἀχιλλεὺς παρετήρησε τὸν ἀδελφόν του καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ του αἴφνης ὑγράνθησαν τὸν ἐνηγκαλιόσῃ: «Σὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ, τῷ εἶπε.

— Ἐλα! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος, ἄς ἀφήσωμεν τ'

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΕΡΙΠΤΑΞΕΙ ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΟΝ ΠΑΝ Ο ΤΙ ΕΥΡΙΣΚΕΤΟ ΕΜΠΡΟΣ ΤΟΥ (Σελ 110)

ἀστῆτα· πάμε τώρα κάτω, καὶ αὔριον θὰ ἔσπυνησώμεν πολὺ πρωτῶ... .

— Εἰς τὰς πέντε!... Ὅτὰ το πάρω αὐτὸ τὸ βραβεῖον καὶ ἂν ἀκόμη πρόκηται νὰ σπάσω τὴν μελέτη.

— Ὅτὰ ἐπιτύχῃς καὶ χωρὶς νὰ σπάσῃς τίποτε, εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ Παῦλος. Καὶ σὺ, Φίλιππε, τί λές;

Δὲν εἶμποροῦσα νὰ ὁμιλήσω, τὸσον ἤμην εὐχαριστημένος.

«Μπα! Φιλιππάκη ἐδῶ εἶσαι; εἶπεν ὁ Ἀχιλλεὺς κτυπῶν με θωπευτικῶς εἰς τοὺς ὤμους. Κάμε μου, καίμενε, τὴν χάριν νὰ μου εὔρῃς τὰ ὑποδήματά μου. Σὺ εἶσαι καλὸ παιδί. Ὅτὰ ἔλθω μαζί σας κάτω.

Ἀνέκτησε πάλιν τὴν φαιδρότητά του καὶ ἐδείκνυε πολλὴν ἀγάπην εἰς ἔλους ἡμᾶς, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὸν μεγαλειότερον ἀδελφόν του.

Ἡ Ἄρτεμις ήτο καλλίτερα καὶ αὐτῆ, καὶ ἐπέρασε μαζί μας τὴν ἐσπέραν τῆς. Ὁ Παῦλος διηγήθη πολλὰς ἱστορίας καὶ τὸσον παραδόξους ὥστε αἱ τρίχες τοῦ Τιμολέοντος ἠνωρθοῦντο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐγὼ δέ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς μου ἐσυλλογίζομην τὴν δυσίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμνε ὁ Παῦλος χάριν τοῦ ἠρώδους μου. Ἡ ἐκθεσίς του ήτο σχεδὸν τελειωμένη, τὸ εἴθευρα. Εἴθευρα μάλιστα καὶ πόσην σπουδαιότητα εἶχε τὸ βραβεῖον τοῦ μαθήματος ἐκείνου, καὶ πόση τιμὴ ήτο νὰ το λάβῃ τις· καὶ ἔμως ὁ Παῦλος παρητήτο μὲ τὸσην ἀφέλειαν ὥστε μόλις ἔγεινε λόγος περὶ αὐτοῦ.

«Πραγματικῶς, ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου, ἀδύνατον ήτο νὰ δεῖξῃ κανεὶς περισσοτέραν εὐγένειαν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ Παῦλος ἐσφρηγῆ ἠρωτικῶς... τοῦλάχιστον ἀρκεῖ νὰ νικήσῃ ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς ἄ-

λους συναγωνιζομένους· ἂν ἀπετύγχανε, θὰ ήμεθα δυστυχεστέροι παρὰ πρότερον.»

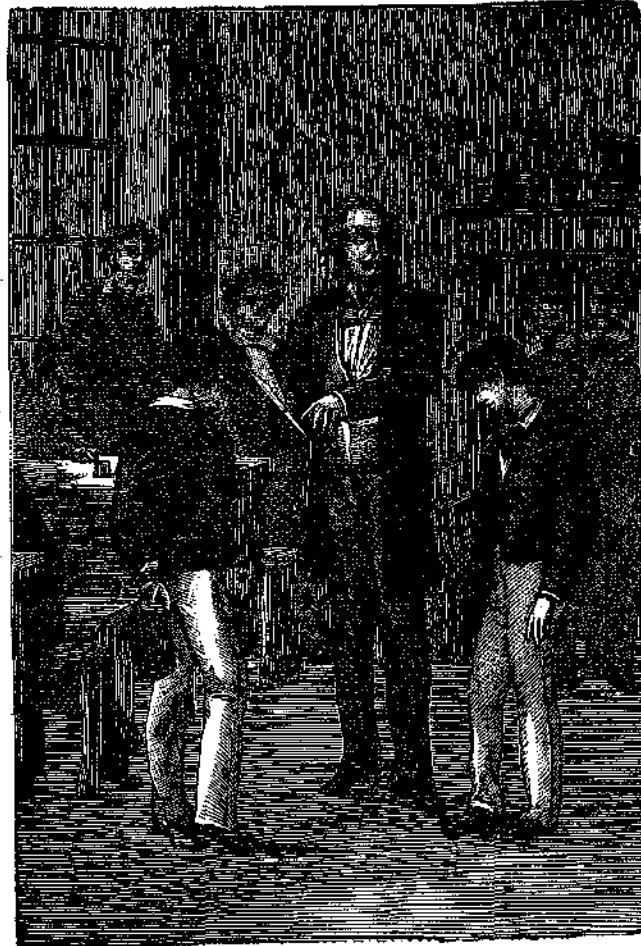
Ἄλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς εἰργάσθη μὲ ἀπίστευτον ζήλον, καὶ ἐπέτυχεν περισσοτέρον παρ' ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ήλπιζε. Κατὰ τὴν γνώμην ἔλους ἡ ἐκθεσίς του, τῆς ὁποίας μᾶς ἐδειξε τὸ σχέδιον, ήτο πολὺ καλὴ. Ἡμεῖθ πολὺ εὐτυχεῖ; καὶ περιεμένομεν μετὰ πεποιθήσεως τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου του.

Ὅταν ἐτελείωσαν εἰ διαγωνισμοὶ, ήλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως δι' ἔλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ἀνδρέα. Ἐνῶ ήμεῖς, περιμένοντες τὴν ἡμέραν τῆς διανομῆς τῶν βραβείων, ἐκάμνομεν μυσίας ὑποθέσεις, καὶ ἐκυμαινόμθα μετὰ ξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Παῦλος ἐμελέτων διὰ τὰς ἐξετάσεις τὸν εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν καὶ δὲν τοὺς ἔμενε καιρὸς νὰ παραδίδωνται εἰς τὸσον ματαίας συγκινήσεις.

Ὁ κύριος Καλλιάρχης δὲν ἐδειξεν ὅτι ἐξεπλάγη βλέπων τὸν υἱὸν του παραιτούμενον τοῦ βραβεῖου τῶν ἐκθέσεων, ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν ἡ περίστασις αὐτή.

Ἐν τούτοις ἡ φωνή του ήτο πολλὰκις τρυφερωτέρα ὁσάκις ὠμίλει πρὸς τὸν Παῦλον, καὶ ἐνίοτε ἐλῆται τὴν γνώμην του εἰς μερικὰ μικρὰ πράγματα, ὡς φίλος καὶ συμμαθητής. Ὁ Παῦλος ήσθάνετο πολὺ τὴν γλυκύτητα τῆς πατρικῆς αὐτῆς ἐμπιστοσύνης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ χαρᾶς.

Ὁ κύριος Καλλιάρχης καθόλου δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ ἐγίνετο δεκτὸς μετ' ἐπαίνων εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν τὸ ἔθευρε μᾶλλον ἢ βέβαιον· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὁ ἐξἀδελφός μου, ὅσον καὶ ἂν ήτο

• ΣΥ ΑΝΤΕΓΡΑΦΗΣ • (Σελ. 123)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Βλέπετε εκείνον τὸν κύριον ἐκεῖ ὅστις καπνίζει; Ἦνε ὁ κύριος Πλατέας, μεγαλέμπορος, πρὸ μικροῦ ἐκανελῶν ἐξ Ἀθάνης ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν ἐργασίας καὶ διὰ τὴν υγιείαν του.

Τὴν δευτέραν λοιπὸν τῆς ἀφίξεως του ἡμέραν, μετὰ τὸ πρῶγευμα, ἤνοιξεν ἓν κουτίον τὸ ὁποῖον περιείχεν ὠραῖα πούρα σιγάρα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει μαζί του ἐξ Ἀθάνης. Ἐπῆρεν ἓν καὶ τὸ ἤναψε. Τί ὠραῖα εὐωδία! Ἐπῆρε καὶ μίαν ἐφημερίδα καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκη καὶ νὰ καπνίζη μετὰ τῆς μεγαλύτερας εὐχαριστήσεως.

Ὁ μονογενὴς ὁμῶς υἱὸς του Πετράκης βλέπων μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως ἐκάπνιζεν ὁ πατήρ του, τοῦ ἐκινήθη ἡ περιέργεια καὶ ἐρωτᾷ:

— Πατέρα, ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ὁ καπνός;

— Πά! Πά! παιδάκι μου! ἔλειπον καὶ τρισάξιον· ποτέ σου νὰ μὴ του σὺνειθῆς.

— Ἀλλὰ αὐτὸν καπνίζης τόσο εὐχαριστεῖσαι, ὅσον ἐγὼ ὅταν τρώγω ριζόγαλον...

Ὁ κύριος Πλατέας δὲν ἐπρόφρασε νὰ δικαιολογηθῆ, διότι εἰσελθούσα ἡ Μάρθα, ἡ ὑπηρετριά του, ἔδωκεν ἓνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ ἀνέγνωσεν εἶπε εἰς τὸν Πετράκη:

— Μὲ προσκαλοῦν εἰς ἓν συμβούλιον καὶ ἴσως χεῖψω ὅλον τὸ ἀπομεσημέριον. Κάθητε ἥσυχα, πα-

ξε, διάβατε, ἀλλὰ πρὸ πάντων... μὴ πειραξῆς τὸ κουτί μετὰ τὰ πούρα.

Αὐτὸ τὸ εἶπεν ὁ κύριος Πλατέας, διότι αἱ ἐρωτήσεις τοῦ υἱοῦ του τὸν ἔκαμαν νὰ νομίσῃ ὅτι εἶχε διαθέσει νὰ καπνίσῃ κανὲν πούρο. Κατόπιν ἐπῆρε τὸ καπέλον του, τὸ μπαστοῦνι του, τὸ καλὸ του καὶ ἐξῆλθεν. Ὁ Πετράκης τὸν συνώδευσε ἕως εἰς τὴν ἐξώθυραν.

Ἄφ' οὗ ἔφυγε καὶ ἀπεμακρύνθη ὁ κύριος Πλατέας, ὁ Πετράκης ἐπιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐσκέπτετο τὰ ἐξῆς: «Γιατί ὁ πατέρας νὰ μὴ με ἀφήνῃ νὰ καπνίζω; Ἄφ' οὗ αὐτὸς καπνίζει μετὰ πόση εὐχαρίστησιν; Ὅτι εἶνε κανὲν λαμπρὸν πρᾶγμα καὶ μοῦ εἶπέ πως εἶνε ἐλεινὸν γὰρ νὰ μὴ πειραξῶ τὰ πούρα του. Μὰ ἐγὼ εἶμαι διαβολάκι καὶ κατάλαβα πὼς μ' ἐγέλασε, νὰ δὲ τί θὰ κάνω; Ὅτι ὑπάγω νὰ εἶρω τὸν Γιάννη καὶ τὸν Τοτό, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε λαμπρὸν πρᾶγμα τὰ πούρα καὶ ὅτι δὲν εὐτύχησαν νὰ καπνίσουν ποτέ, διότι δὲν εἶχον λεπτὰ νὰ ἀγοράσουν. Ὅτι πάρω τὸ κουτί καὶ θὰ πάγω νὰ τοὺς εἶρω νὰ καπνίσωμεν μαζί.»

Τρέχει εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο τὸ κουτί μετὰ τὰ πούρα καὶ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν του, ὅτε εἶδεν ὅτι τὸ κουτί ἦτο γεμάτο καὶ ὅτι καὶ ἐπτά καὶ ὀκτώ πούρα νὰ ἔπερναν δὲν θὰ το ἐκαταλάμβανεν ὁ πατέρας του. Τὸ ἀρπάζει, καὶ παίει νὰ εὐρῆ τοὺς φίλους του.

Καὶ φαντασθῆτε, ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἔφυγε ξεσοφωτός, ἄφ' οὗ πρῶτα ἔρριξε δύο τρεῖς καρέκλες. Φθάνει πρῶτον εἰς τοῦ Τοτοῦ. Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν του.

— Αἱ! Τοτό, λέγει ὁ Πετράκης, τί θὰ κάνωμεν, ποῦ θὰ καπνίσωμεν;

— Καλὸ θὰ ἦτο, λέγει ὁ Τότος, νὰ καπνίσωμεν ἐδῶ. Ἀλλὰ βλέπετε εἶνε τὸ κακόν που ἡ μητέρα τοῦ νοιώθει τὰ πούρο δύο μίλλια μακρὰ καὶ λέγει ὅτι τὴν πειράζει ἡ μυρωδιά σὰ νευρα. — Λοιπὸν;

— Πάμε στὸ σπίτι τοῦ Γιάννη.

— Ἀλήθεια, καλὰ το ἐσκέφθης· πάμε!

Ἐξελίθησαν λοιπὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τοῦ Γιάννη ὅστις ὁμοίως ἐχάρη, τοὺς συνεβούλευσε δὲ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ περιβολάκι τοῦ Πανεπιστημίου νὰ καπνίσουν μετὰ τὴν ἡσυχίαν τους. Ἡ πρότασις τοῦ ἐγένετο δεκτὴ. Τραβοῦν λοιπὸν διὰ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου.

Εἰς τὸν δρόμον ὁ Πετράκης κατέχε τὴν τιμητικὴν θέσιν, τὸ μέσον, κρατῶν πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς του τὸ κουτί περὶ οὗ ὁ λόγος. Εἰς τὸν δρόμον δὲ ἐγελοῦσαν καὶ ἐτραγουδοῦσαν:

Τράλα λάλα, οὔρα οὔρα
Ἔχομε μὰ κάσση πούρα!
Τράλα λάλα, οὔρα οὔρα
Τί ὠραῖα ποῦ εἶν' τὰ πούρα!

Τέλος πάντων ἔφθασαν ἠνοιξάν τὸ κουτί, ἐπῆρεν

ὁ καθεὶς ἓνα πούρο καὶ τὸ ἤναψε. Ἐκάπνιζαν δὲ προσποιούμενοι τοὺς μεγάλους καὶ συζητοῦντες. Τόσον δὲ ἐκορυφώθη ἡ συζήτησις, ὥστε ὁ Γιάννης ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του δίδει μιά κλωτσιὰ στὸ κουτί μετὰ τὰ πούρα καὶ παρ' ὀλίγον το ἐτοάκιζεν.

Ἀμα ἠσάχασεν ὀλίγον ἡ συζήτησις, ὁ Τοτός καὶ ὁ Γιάννης ἐπέταξαν τὰ πούρα φρονίμως ποιοῦντες, διότι ἤρχισαν νὰ ζαλλίζονται. Ἐγέλωσεν δὲ μετὰ τὸν Πετράκη ὅστις ἔλεγε: «Μία φορὰ που ἄρχισα πρέπει νὰ τελειώσω:» Ἐμαντεύσατε δὲ διατὶ ἐγέλων; διότι εἰξουρον τὰ παρεπόμενα. Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον βλέπουν αὐτὸν νὰ κινεῖται, νὰ πετάξῃ τὸ πούρο καὶ νὰ ἀρχίσῃ φοβερὸν ἐμετόν. Αὐτοὶ ἔπαισαν τὰ γέλια, τὰ ἔχασαν καὶ τὸν ἐκύταξαν κατατρομαγμένοι.

Ἄρνης βλέπουν τὸν κύριον Πλατέαν, ὅστις, διερχόμενος ἐκεῖθεν κατὰ τύχην, καὶ ἰδὼν τὸν ἐμετόν καὶ τὸ κουτί μετὰ τὰ πούρα, ἐνοήσας δὲ τί ἔπρεξε, ἐπλησίασεν, ἔδωκε δύο τρία ραπίσματα εἰς τὸν Τοτό καὶ τὸν Γιάννη, ὅτινες φεύγουν τρομαγμένοι καὶ ζαλισμένοι, συνώδευσέ δὲ τὸν προσφιλεῖ υἱόν του μετὰ ζυλοκοπήματα ἕως εἰς τὸ σπίτι τους, ὅπου ἔπεσεν ἀσθενὴς μετὰ πυρετόν. Κατὰ δὲ τὴν ἀνάρρωσιν ὁ πατήρ του τὸν συνεβούλευσεν ἀρμετὰ καὶ μετὰ μεγίστης ἐυγλωττίας, καὶ τὸν ἐπεισε νὰ μὴ καπνίσῃ πλέον.

ΑΡΗΣ, ἑτῶν 12.

χελή σου είνε τόσον κλησίον τῶν παρεῖν του, ὥστε δύνασαι νά τον ἀσπάσῃσαι ἐπὶ τὸν ὄλεθρον.

Μετ' ὀλίγον θά γίνῃ τόμος, καὶ κομψότατος μάλιστα τὸμος ἢ ἀγαπητὴ σου ΑΝΘΩΓΓΑ, φίλη μου Ἑλληνικὴ Σημαία, ὥστε θά θυνηθῆς νά τον προσφέρῃς ὡς δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς εἰς τὴν ἐξαδέλφην σου. Ὁ δὲ ἴσῃς εἰς ἰδιαιτέρην ἀγγελίαν ἐντός τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ πότε θά εἶνε εἰσιτός, ὥστε μὴ ἀνοπονηθῆς.

Πῶς ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομά σου εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν; ἀφ' οὐ ποτὲ δὲν μου ἔγραψες, Ἄδραστε; Διατί νά μὴ σου ἀπαντῶ ἂν μου γράψῃς, παιδί μου; Καὶ τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις, ἂν εἶνε κλαί, θά τας δημοσιεύσω. Καὶ ἐγὼ νομίζω ἔδει ἀπὸ τοῦδε θά εἰμεθα πιστοὶ φίλοι, ὅπως μου γράψῃς.

Πολύ, πολὺ ἐλυπήθην ἅμα ἀνέγνων εἰς τὴν ἐπιστολήν σου δεῖ ἴσο βαρεῖος ἀσθενείας, Ἀρμόμητος Μπομπούλλινα. Σοῦ εὐχομαι ἐκ καρδίας πλήρη ἀνάρωσιν, τὸ ῥοδιῶν χρῶμα τῆς υἱείας νά στολίσῃ τὰς παρεῖάς σου, καὶ ν' ἀνακτηθῇς πάλιν ἅλην τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς ἡλικίας σου. — Τὸν ἀδελφὸν σου Περικλῆ, ὃ ὅπως δὲν σε ἀκούει; θά τον ἐπιπλήξω, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ νά μὴ σε ἀκούῃ νά τον εἴπῃς δεῖ δὲν θά τον ἀγαπῶ πλέον... Ποῦ ἤκουσθη αἱ μικροὶ ἀδελφοὶ νά μὴ ἀκούουν τὰς μεγαλειτέρας των ἀδελφάς; . . Περικλῆ, Περικλῆ, αὐτὰ ἐγὼ ἐπερίμενα ἀπὸ σέ; Τέλος πάντων ἀνέτειλες, παλαιά μου φίλε Κορκορίν' ποῦ ἴσο; τί ἐγένετο; μὴν ἐπεξηγεῖσθαι εἰς τὰς Ἰνδίας ὡς ὁ ἠμῶνυμὸς σου ἴσως τόσον καιρὸν τώρα; καὶ τί καλὰ νά ἔφαρες ἀπὸ τὸ μακρὸν σου ταξίδιον; τίποτα παιδικὰ πνεύματα, αἰνίγματα ἢ λεξιγράφους; Ἄς περιμένωμεν νά ἴδωμεν τί περιέχουν αἱ περιηγητικαὶ ἀποσκευαὶ σου.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσητήσεις. Ὁ Ἰερὴφίμος Μονάρχης ἀσπάσεται τὸν Γόρδιον Δασμόν, τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Γέροντ τοῦ Μωριά, προσφέρει δὲ τὰς προσητήσεις του εἰς τὸν Γεώργιον Καστριώτην, τοῦ ὅπου ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ὄνομα. — Ἡ Ροδοδάφνη ἀσπάζεται τὴν Χρυσοπέδιλον Ἦραν, τὴν Φλωρεντίαν Ἀρσίνην, τὴν Ἀδιγγρανίδα καὶ τὸν Ψεφίον. — Ὁ Ἄδραστος προσφέρει τὰς προσητήσεις του εἰς τὸν Κυπριακὸν Ἀστέρα τὸν Φοβερὸν Κεραυνὸν καὶ τὸν Λευκὸν Κύκρον. — Ὁ Πρόδρομος Ἰωαννῆτος ἀσπάζεται τὸν Παρθρον Ὀδοσέα, τὸν Ναύαρχον Μιαούλην, τὸν Ἐρδοξον Περικλῆ, τὸ Τρέχα ῥάτα κ' ἔλα πῆς μου καὶ τὸν Λαδομένον Πορτικόν. — Τὸ Βαλασοπούδι ἀσπάζεται τὴν Ροδοδάφνην, τὸν Ἐρυθρὸν Πιττακόν, τὸ Κατέβα νά φάμε καὶ τὸν Κυπριακὸν Ἀστέρα. Τὸ Ζιζάνιον ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὰ ὄνόματα τῆς Χρυσοπέδιλου Ἦρας, τοῦ διαβολανθρώπου, τοῦ Ψεφίον, τοῦ Λευκοῦ Κύκρον, καὶ τοῦ Τρέχα ῥάτα κ' ἔλα πῆς μου. — Ἡ Μαίμιον τοῦ Κωλέστη ἀσπάζεται τὴν Τούτσον Γελαστήν, τῆς ὅποιος μαντεύει τὸ ἀληθὲς ὄνομα. — Ὁ Πετεινὸς πέμπει τὰς προσητήσεις του εἰς τὴν Λευκόπεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν, τὴν Ἀτρομητον Μπομπούλλιαν, τὴν Μορῆν τοῦ Ἀρκαδίου. — Ὁ Σπειρῆθρ πέμπει τοὺς ἀσπασμοὺς του εἰς τὸν Μάθρον Γάτον, τὸν Πολυρῶρον, τὸν Λευκὸν Κύκρον, τὸν Ἐθελοντῆν, τὸν Ἀρμόμητον Εἰζωνον καὶ τὸν Ἦρωα τῆς Καλαμπάκας. — Ἡ Πάπια τοῦ Γαλλοῦ ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἀδιγγρανίδος. — Ἡ Λευκόπεπλος Νύμφη τῶν Δασῶν προσφέρει ἀσπασμοὺς εἰς τὴν Ἀμφιτέτην, τὴν Ἀρσίνην τῆς Αἰγῆς καὶ τὴν Πλογιέντην. — Ὁ Πολεμιστῆς τοῦ 1821 στέλει προσητήσεις εἰς τὸν Παρθρον Ὀδοσέα, καὶ τὴν Ἀμφιτέτην, καὶ ἐπιθυμεῖ νά μάθῃ τὰ ὄνομα των ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτοῦ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

84. Ἑλλητισμόφωνον.

Οἰ—Γ'αι—δ'οι'δ'ου'—σ'ὐ—ἦ—ε'ε'δ'α,
Π'ι'—δ—εα'—ε'ε'αι—αι—ε'υ'ει—σ'—ε'ι'ω'α.

A. II.

Τὸ πρῶτον εἶνε μόριον καὶ νήσος τις τὸ ἄλλο. Καὶ ὅλα τᾶνθ' ἀνοίγουν, ἅμα ἐγὼ προβάλλω.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Μιλανῶ Ἄστρου.

86. Συλλαβόγραφος.

Μία θεά, ἓν ἄρθρον, κ' ἓνα κλειδί ἐνούμενα Παράγουν μέγαν στρατηγὸν εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἀντιόχειου Ἀγγέλου.

87. Συλλαβόγραφος.

Οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων μου ἔμποροι εἰσὶ. Τὸ πρῶτόν μου τὸ ἦμισον, φίλε, εἶσαι σύ.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Κυρκασίου Ἄστρου.

88. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα εἶν' τὸ πρῶτον μου καὶ μὴν τὸ δευτέρον μου Κ' εἰς τὴ βουλήν μ' ἔνα ραβδί τρέχει τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου.

89. Λεξιγράφος.

Εἶμι ἄρος τῆς Ἀσίας καὶ ἐγερῶμαι εἰς ὕψη. Νῆσος Τουρκικὴ θά γίνω, ἂν μὴ συλλαβὴ μου λειψῇ.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἰκκορέτου.

90. Λεξιγράφος.

Τὸ ὄνομα μου μαρτυρεῖ ἓνα τῶν φιλοσόφων. Καὶ μαθητὴν ἐνὸς σοφοῦ ἄλλον του συντρέφω. Τὸ τρίτον τῶν στοιχείων μου, ἂν κάπως μεταβάλλῃς. Θεὸν τοῦ σκότους θά νά βρῆς κρητὴν δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις.

Ἐστάλη ἐκ Μαρίας Μάστου.

91. Λεξιγράφος.

Εἶμι μέρος καὶ θά μ' εὕρῃς ἔπου καὶ ἂν μὴ ζητήσῃς. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου νόψῃς καὶ με ἀναγαμματίσῃς. Πλήρη πλοῖον θά με ἴδῃς καὶ ποσὶς μὴν ἀπορήσῃς. Ἄν δὲ ἀπὸ τῶν λαϊκῶν μου ἓνα γράμμα ἀφαιρήσῃς. Εἰς τὸ σῶμά σου θά μ' εὕρῃς, μάλιστα εἰς δύο θέσεις.

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἀτρομητον Μπομπούλλινας.

92. Ἀπροσδόκητον. Τί διαφέρει ἡ πηγὴ ἀπὸ τῆν πηγῆν.

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Ἀνοκταίου.

93 Πρόβλημα. Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον ὅταν προσθέσωμεν εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων ἂν λάθωμεν τὸ ἓν μέρος καὶ ἀφαιρήσωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἦμισον τοῦ ζητουμένου ἀριθμοῦ, εὕρισκομεν τὸν ἀριθμὸν 12;

Ἐστάλη ἐκ τοῦ Πρόδρομου Ἀντιόχειου.

ΛΥΣΕΙΣ

72. Ὡ παιδιὰ μου, ὄρανά μου σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὑβρισμένα, διωγμένα ἀπ' τὰ ἔθνη πανοικίη.—73. Τριάντα, φύλλον (Γρανιτάφυλλον). — 74. Ὀνουξ—νύξ.—75. Ὄντα, ὄνος. 76. — Ἀδῆ, Ἦρα.—77. Παστρικός, πατρικός.—78. Ἦσαν 81 μῆλα. — 79. Ἄν ἀποτελῆται ἐξ οἰκῶν (ἐκ σύκων). — 80. Τὸ ὄραλον τῶν δεκανῶν εἰς ἄρα, τὸ δὲ βιβλίον τῆν εὐφάναν τοῦ συγγραφέως.—81. ΚΟΡΕΝΝΑ 1. (Κοράλιον. 2. Ὀμηρος. 3. Ρωμύλος. 4. Ἰερμάρτης. 5. Νέρκισσος. 6. Νευσιτάς. 7. Ἀθῆναι). — 82. ΔΑΜΙΑ (1. Ἀἴμος. 2. Ἄργος. 3. Μαλιὰς. 4. Ἰωάννινα. 5. Ἄρης). — 63. Minuit.